

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	
Pe un an	50 Lei
Pe jumătate de an	25 "
Pe un pătrăț de an	12½ "
Un număr	1 Leu.

Manuscrisele se adresează redacției „Foaia Diecezană” iar banii de prenumără-tune și inserțiuni administrației „Tipog-rafia și Librăria diecezană” în Caransebeș
Telefon Nr. 30.

Prețul inserțiunilor:
Pentru publicațiuni oficioase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 30 Lei, până la 200 de cuvinte 45 Lei, de aci în sus 60 Lei.

Nr. 2494 B. ex 1922.

Notă oficială.

Se aduce la cunoștință publică, că tinerii cari doresc să fie primiți în *institutul nostru teologic* au să-și înainteze petițiunile lor, prin oficiile protopresbiterale Consistorului diecezan, până la *10 August 1922 stil vechiu*.

Rugările au să fie ajustate cu următoarele documente:

1. Estrasul de botez
2. ~~Toate~~ *Testimoniile de pe clasele școalelor* medii absolvate și eventual testimoniul de maturitate.
3. Declarația părinților că vor suporta spe-sele reclamate ou întreținerea în institutul teologic.
4. Atestat de moralitate dela oficiul parohial și dela protopresbiterul tractual.
5. Atestat medical, că petentul e deplin să-nătos și fără defecte.

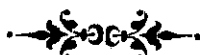
Se obsearvă că tinerii, cari își vor înainta rugările pentru primire în institutul nostru teologic, sunt îndatorați a-se prezenta la Consistor, când vor fi provocați la aceasta.

Preoția este o chemare sfântă, prin urmare înaltă și cinstită și depinde dela vrednicia și hărnicia fiecăruia, ca să aibă mulțămire sufletească în serviciul său și să aibă și subsistență materială cinstită.

Caransebeș din ședința consistorială ținută în 4 Iulie 1922.

Episcopul diecezan:

Dr Iosif Tr. Badescu.

Conferența dlui profesor Nicolae Iorga,
ținută la liceul „Traian Doda”
din loc, Duminecă în 3/16 Iunie.

Resumat de: I. PENȚIA.

Frați Români din Caransebeș!

Cea dintâi datorință a mea este să-i mulțămesc dlui profesor Loichița*). Am recunoscut în stilul lui ceva dela Sămănătorul, când Români vorbeau cătră Români. De câte ori aud vorbindu-se frățeste cătră frați, îmi place.

În a doua parte a convorbirii noastre — convorbire nu conferență, fiindcă eu nu sunt conferențiar de profesie, n-am adus nimic special pentru Caransebeș, ci am venit fiindcă nu ne-am văzut de multă vreme și avem de spus fel de fel de lucruri — o să vă vorbesc de Sămănătorul, de originea lui, de rostul lui, dar deocamdată fiindcă aici sunt și săteni, îmi dați voie să mă îndrept întâi cătră dâșii.

În casa unde sunt găzduit, în casa Prea Sfințitului, sau mai bine zis, în casa neamului românesc din aceste ținuturi, am văzut un steag, scăpat dela anul 1503, din care vremea n'a putut șterge învățătura, care este un semn de bărbăție. În acest steag se înfațișează un braț ce vine dintr'un nor — căci din umăr nu pot veni brațele cari fac minuni, că brațul soldatului român, care a făcut România, crește din nori nu din unferi — care ține în mână o sabie ce trece printr'un cap de turc. Ceva mai jos coroana și armele Ungariei iar dedesubt porțile Caransebeșului, cari azi nu mai sunt. Icoana ne spune, că pe la anul 1503 Românii așezați aicia luptau contra Turcului pentru creștinătate contra păgânătății, pentru civilizație contra barbariei. Și dacă la 1503 ei făceau aceasta, desigur că n'o făceau pentru dâșii și vremea-lor, ci pentru toți ceice vin după ei. La 1503 dușmanul era Turcul. Și'n vremea noastră sunt capete de Turc, prin care trebuie să treacă sabia neamului nostru. — Care sunt acelea? Este dușmanul cel mai rău, care trăește între noi și care caută să lătească dușmănia și vrajba între frați. Razboiul nostru de eliberare s'a făcut cu ajutorul tuturor fiilor neamului românesc. Dacă steagurile sub care aceștia au luptat nu au fost aceleași, lacrimile ce s'au vărsat au fost aceleași. Veți fi plâns Dvoastră, dar nu știți lacrimile cari s'au plâns la noi la plecarea ostașilor voștrii să lupte sub steaguri, care nu erau ale lor, pentru scopuri cari nu erau ale lor. — Când țara asta așa s'a creiat, nu trebuie, nu este permis să răsără între noi dușmănia pe care o suflă anumite trâmbețe, cari toate trebuie să amuțească în fața iubirii noastre de neam. Merg a predică acest crez, că dacă granițele străine le-am distrus, nu vom îngădui nimă-

*) Dl Loichița la bineventat.

nui să tragă granița de ură între noi. — De aceea, de câte ori este între voi un Turc, suflând ură, nu-l întrebați cum se cheamă, ci chemați-l la împlinirea datoriei sale. Totdeauna să vă gândiți, că ceace vă stă azi în față, nu este un neam și un stat străin, ci este neamul și statul vostru, care nu suferă să fie atins de ufa nimănui dintre noi.

Când, după ce am pus grâu în pământ, venind secerișul, am dus grăunțele la moară, vine cineva, care caută să vă strice munca fiindcă la moară s'au încuibat soareci, șobolani, eu — fără ca să-l urăsc, îl voi împiedeca cu toată țaria. Din cauza șoarecilor și șobolanilor nu urmează, că trebuie să strici moara, fiindcă pe aceea au făcut-o *strămoșii*, iar pânea am făcut-o puținel și eu.

Un alt Turc, — dușman și el — e la Moscova. Fraților! Venind, nu de mult din Franța, vă pot spune un amănunt pe care Dvoastră nu-l știți.

A venit acolo o femeie din Rusia, măritată cu un Rus. Barbatul i-a murit iar dânsa a plecat acasă, lăsându-și copiii în îngrijirea socrilor, adică în bunicii lor. Întorcându-se să-și cerceteze copiii, a aflat unul mai puțin. Îl mâncaseră bunicii.

Francezii nu voiau să creadă așa ceva. Dar noi cunoaștem mai bine pe Ruși, — eu cred. În Basarabia poporul nostru îi face porci, iar ei ne fac pe noi oi. Au dreptate și ei și noi. Ce nu face oala blândă, celalalt face. Dar, dacă mult trâmbițata libertate dă risipa unei țări, și perirea unui neam, cum libertatea Moscovei a dat risipa Rusiei, apoi să mă ierte oricine, dar eu prefer libertății *omenia*, însușirea cea mare a poporului nostru. Da însușirea cea mare și proprie a poporului nostru, fiindcă: libertatea e cuvânt, ce se poate traduce în toate limbile, *omenia* e ceva numai al nostru.

Barbaria nouă, care în vremea noastră vine dela Răsărit, învață pe oameni să zică așa: eu sunt dintr'o clasă, tu ești din altă clasă. În loc să-i învețe să trăiască bine unii cu alții, îi învață să tragă unii într'alții pentru diferența de clase. Dar, frați țărani, cred că știți ce vreau să zic. E vorbă de ceace se numește astăzi la orașe comunism, iar la dvoastre pe sate țărăniism. Să nu credeți celor ce vă spun astfel de idei zicând despre sine, că ei au dragoste de țaran, fiindcă-s țărăniști. Care dintre noi poate să nu fie cu dragoste de țaran, căci doar mai toți deacolo pornim? Eu vă zic, că peste deosbirile de clasă trece: interesul tuturor și simțirea tuturor. Nu ca în Rusia! Căci știți Dvoastră cine a murit în Rusia? Muncitorimea însăși. Țăranul lucrează pentru el, muncitorul pentru nimeni, și nimeni nu-i dă de pomână. Cu tot sprijinul statului bolșevic, el pierde. De aceea fraților, când vine cineva să vă spună astfel de lucruri, și să vă îndemne la spargerea societății românești, să știți că e sau un mare prost, sau un mare ticălos. Și fraților, proștii nu se ascultă, fiindcă sunt proști, iar ticăloșii se iau de urechi și se dau pe ușă afară. Așa să faceți!

Vin acum la cealaltă parte a convorbirii noastre.

Am zis, că voiu vorbi despre „Sămănătorul“. Aceasta, pentru că astăzi vine la Dvoastră un fel de literatură falsificată din care nu înțelegeți nimic — fiindcă ceice o fac, ei însuși nu înțeleg nimic și nu simțesc nimic. Și vă rog să mă credeți, că în Apus literatura simbolistă s'a sfârșit. Literatura cea adevărată nu-i un lucru pe care-l înțelegi numai DȚa împreună cu prietenul DȚale. Dacă vrei să faci literatură pentru DȚa, ține-te acasă. Dacă faci însă literatură și-o și tipărești, înseamnă, că faci apel la mine. Și atunci eu trebuie să te înțeleg. Iar, dacă eu nu te înțeleg, înseamnă că literatura ce-o faci n'are putere de viață. Literatura adevărată iese din viață ca vloga și se întoarce la viață spre a o înobilă. În timpul din urmă a fost la DȚoastră o scriitoare de talent, care făcea parte cândva din cei grupați în jurul

„Sămănătorului“. Dar alături de ea au venit tipuri pe cari „Sămănătorul“ le-ar fi respins, căci n'au nimic comun cu dânsul; și le respinge și sănătatea sufletului nostru. Oameni, cari fac literatură nu în limba lor, ci într'o limbă *invățată*. Literatura ce se face într'o limbă invățată este însă pe *din afară*, pe când literatura adevărată e ceva pe *din lăuntru*.

Să vă spun ce-a fost „Sămănătorul“? În cei doi ani dela început a fost *oficial*. Ministerul înființase o revistă. Și să ferască Dumnezeu literatura românească de ocrotirea oricărui Minister. Fiindcă pentru Onoratul Minister poți face scaune, mese etc., dar literatură *nu*. Literatura e fiară sperioasă, trebuie privită de departe. Când oficialitatea te susține, te ridică foarte sus. Dar mai bine să faci un lucru mic fără protecția oficială, decât un lucru mare, cu ajutorul ei. Așa eră cu „Sămănătorul“ în primii lui doi ani. Și când eră să moară au venit la mine doi Ardeleni: poetul Iosif, care cânta dulce și smerit românește, nu pretențios, obraznic ca scriitorii ce i-ați auzit și Chendi arcaș tragând, cu drept sau fără, dar cu o curajoasă încordare și m'au rugat să iau eu „Sămănătorul“. Și știți în ce *dispoziție* eram eu atunci? Iat-o. Eu am fost pregătit pentru Istoria Universală. Și acum sunt profesor de Istoria Universală, nu de Istoria Românilor. Ei, acum 35 ani, când mă trimisese pe mine guvernul la studii în străinătate, mi-s'a zis într'o nouă adresă: „Dta până acum ai fost *Elementist*; ai să fi *Istoric Universal*.“ Bine. Deci de acum fac Istorie Universală. Însă Istoria Românilor mi-a răsărit ca o ispită. Nu eram pregătit pentru dânsa nu știam slavonește, nu știam să cetesc manuscrise cu litere cirilice. Mi-aduc aminte cum am învățat eu să cetesc cu litere cirilice. La Veneția se rătaciseră dela Viena câteva manuscrise românești pe cari mi le-au înfățișat să le descifrez și din acestea am învățat. Zilnic în țară răsărindu-mi documente am început să le cetesc. Nația noastră e lipicioasă și astfel m'au furat cu taina lor strămoșii. De atunci am rămas istoric al Românilor. Dar eu sunt om care nu cred, decât ceace văd. *Matematică* n'am priceput nici odată, fiindcă cifrele nu se văd, iar mie-mi trebuie lucruri ce se văd. Cum să faci însă Istoria Românilor când nu cunoști țara lor; cum se descrie cutare luptă, când nu cunoști locul pe care s'a dat? Și atunci am plecat cu căruța să văd țara, și am cutreierat-o toată. Întâiu vechiul Regat, apoi Ardealul, de care prin dulci legături am rămas legat pe viață.

În situația aceasta m'au chemat la „Sămănătorul“ cei doi Ardeleni. Am intrat eu. Și să vă spun: Noi n'am înțeles „Sămănătorul“ ca o foaie în care te joci cu silabe și rime bogate, ci ca cea dintâiu foaie menită să trezească în toți Români credința că cu ajutorul ei, prin cultură vom face România-Mare. „Luceafărul“ n'a fost altceva decât sucursala „Sămănătorului“ și altă foaie a răsărit în Bucovina. Și eu cred, că literatura românească și azi trebuie să fie o armă de luptă pentru dezvoltarea culturală și armonizarea neamului românesc. Când vom fi și noi tari și mari vom face și literatură pentru literatură. Acum trebuie să facem totul pentru întărirea, dezvoltarea și apărarea acestei țări. Literatură, Cultură, Politică, trei nume pentru aceeași luptă. La inaugurarea școlii românești din Paris am spus, că nu e numai o școală de știință, ci o faptă politică, întemeiată pentru susținerea prietenilor din timpul războiului și împotriva curentelor, care azi încearcă a da România-Mare pe mâinile celor cari au tradat ideea ei și au spurcat lupta ei. Credința mea este, că cultura bună dă politica bună precum politica rea poate să dea o cultură rea. Toți cei-ce aveți această credință urmați-mă și de acum înainte.

Primii gramatici români bănăţeni.

X.

Familia Iorgoviciu.

(Continuare la Nr. 25)

Şirele de faţă n'au pretenţia a fi nici măcar un început, un crâmpei spălăcit, al icoanei vieţii aceleia, carele a fost şi a ramas să fie pentru totdeauna nouă, *marele Pavel Iorgoviciu!*

Monografia vrednică de un personaj ca el, se va putea compune numai atunci, când se vor examina cu pricepere şi justetă toate hărţile contimporane; afirmative aflătoare în arhiva urbei, (azi încă iugoslavă Vârşat¹).

Celea ce le fixez aici despre Pavel Iorgoviciu, vorba lui Petru Maior, numai: „*le adun din răsipire*“²), ca să nu piară acestea puţinele crâmpee din viaţa şi activitatea lui binecuvântată, pentru neam; dar mai vârtos binecuvântătoare pentru desrobirea românilor bănăţeni, de sub genunchiul cultural şi social al conreligionarilor sârbi.

Cu scrisul de faţă intenţionez a deşteptă şi a grăbi interesare meritorică, cătră figura mare şi paraponistă a neamului nostru.

După posibilitate am adunat, examinat şi coordonat totul ce se află risipit printre cărţile, revistele şi foile române şi străine.

„...din volume ştiind s'adune

Şi 'n a lucrurilor peteci, căutând înţelepciune“³).

În multe de toate aduce cu Moişă Nicoară. Ambii sunt — cam în acelaş timp — cherovimii ierarhiei române, cafi cu spadele lor de flacăra, tae drum în opritura Sionului otodoxiei slovene şi cu pumnul lor sparg zăvoarele Minervei sârbeşti; acela în părţile ungurene, cestalalt în frumosul Banat.

Pavel Iorgovici e fiul lui *Marcu Iorgovici* paroh în Varadia lângă Vârşat. E născut în 28 Aprilie 1764. Cu un deceniu mai tiner contimporanul său mare Dr. *Gheorghe Şincal* şi tot cu 10 ani mort înainte de acesta.

Pavel (el îşi zicea şi se scrie „*Paul*“) *Iorgovici* avea încă alţi doi fraţi buni *Petru* şi *Ioan*, mai bătrâni ca dânsul.

Avut-a surori nu am aflăt. Nici aceea nu ştiu de a fost însurat *Pavel Iorgovici* şi de a fost cu copii?

Petru Iorgovici a fost protopop în Oraviţa, eară *Ioan Iorgoviciu* a preoţit alătura de bătrânul *Marcu Iorgoviciu*, aci în locul lor natal Varadia. *Pavel Iorgovici* a umblat lumea mare ca nime altul dintre românii (de dincoace) până la el; s'a aşezat apoi şi a reposat în Vârşat.

Momentele vechi ce ni-s cunoscute până acum, au mai veşnicit şi alţi trei *Iorgovicioni!*

Gheorghe Iorgovici, protopop al Caransebeşului, e veşnicit în o inscripţiune murală, din dreapta altarului a bisericei episcopale din Caransebeş, la 8 Septembrie 1787. (ori, că 1783)⁴) Aest *Gheorghe Iorgovici*, a fost antecesorul imediat, a lui *Ioan Tomici* protopop al Caransebeşului. Aş presupune, că *Gheorghe Iorgovici* e român şi poate ceva neam cu *Iorgovicioni* din Varadia; de vremece *Ioan Tomici* încă e român; de obârşie din Varadia şi pare că după mamă înrudit de aproape cu *Pavel Iorgovici*.

Ambii au învăţat cetit — scrisul dela un perceptor privat — anonim, venit din Muntenia acolo în Varadia. Şcoală publică atunci nu prea eră la satele noastre. *Tomici* e cu 6 ani mai tiner ca *Paul Iorgovici*. Protopresbiterul Caransebeşului a ajuns *Tomici* în anul 1804. Deci pare că în acel an a decedat *Gheorghe Iorgovici*.

Poate că *Gheorghe Iorgovici* să fi fost frate cu bătrânul *Marcu Iorgovici*, ori că vâr cu el.

Mai fixăm aici că *Tomici*, înainte de a fi protopop a preoţit în Dognecea până în 1798, apoi 6 ani a fost profesor de teologie în Vârşet. A repausat în 18 Aprilie 1839. E bine meritat de neamul nostru, pentru că a fost neobosit intru crearea şi îndreptarea învăţământului popular în confiniul militar bănăţan. Pentru activitatea aceasta, a fost decorat cu „crucea de aur pentru merite“

A fost şi mănuiitor iscusit al condeiului. Dela el avem *Teologia Pastorală* 1817, *Cultura Albinelor* 1823, *Cultura Bombiţelor* 1823 şi în fine: *Scurte Învăţături pentru creşterea şi bunăpurtarea tinerimei* 1827. Toate imprimare în Buda, în imprimaria „Crăeştei Univerzitate“. Ba cu un an mai înainte de a muri, scrie⁵) în „*Gazeta de Transilvania*“ alui *G. Bariţ* din Braşov, articli bine savuraţi de publicul cetitor.

Printre „Sfinţitul cler Milităresc“ din Caransebeş, care prenumără Biblioteca Românească din Buda a cunoscutului „ferlegăr“ e şi „*Preacinstitul Tomici, Directorul şcoalelor Naţionale Milităreşti*“.

Faptul că dânsul o abonează în 4 exemplare⁶), e patentă probă, că protopreotul nostru bănăţean,

¹) Fostul profesor *Milleker Bodog* în Vârşat zice, că s'ar afla acolo; Varadia tóténete în „*Történelmi és régészeti Értesítő*“ Temesvár 1889 pg. 53 (72, 81, 141 şi 162). Preotul diecezei Aradului *Emilian Micu*, zicea, că se află în arhiva episcopală din Vârşat. Chiar şi Dicţionarul ar fi acolo în bnnă pază. Aşa îi sa spus lui.

²) Istoria bisoricască a Românilor, Buda 1813 pg 325 şi 334.

³) Satira II, vers 45—6 alui Eminescu.

⁴) *Iorga* Scrisori o. c. pg. 76. *Josif Bălan* şi *A. Ghidiu* Monografia oraşului Caransebeş 1909 pg. 27 şi „*Foaia Diecezană*“ Caransebeş 1903 nr. 23.

⁵) *Iorga* Ist. lit. sec. 19 O. c. I 314. Enciclopedia o. c. III 1110.

pelângă-ce, că e personal un ales cărturar, în aceeași vreme e și o mână largă, întru a răspândi slova română, în cercuri cât mai estinse.

Preste toate astea apoi „taica prota“ a mai fost și un amator al culturii noastre scenice. Acum câțiva ani dl dr. P. Barbu prof. din Caransebeș a făcut dovadă, că nu celebrul cântăreț și glumeț Anton Pan, e la noi primul organizator sau mai bine cvalificat, regizor al cântecelor de stea, cum se crede de comun⁷⁾, ci protopreotul Tomici. El cu trei ani înainte de Pan, publică la Buda (1827) culegerea acestor cântări⁸⁾.

Cultura Albinelor și Cultura Bombițelor e traducere; însuș o declară. E de mirat, ce limbă frumoasă scria acest bănațan, tocmai acum un secol (1823). Cu alt bun prilej vom face un excurs și niște excerpte din lucrările acestea. Amintim încă, că trebuie să fi avut mare trecere la toți și pe la 1816 să fi fost bolnav, căci a venit în combinație de a fi ales episcop la Arad. El era și „al Cinstitei Conzistorii al Vârșăului Assesor“.

Procesul oral redactat de sinodul electoral din Carlovăț, la 18 Iunie 1816, privitor de Tomici, are insipidități, ca și acestea: „are însușiri pentru de a putea sta în fruntea unui protopopiat, dar îi lipsește orice cultură mai înaltă, și n'are nici acel građ ierarhic, (adeacă nu e călugăr și nu e arhimandrit), la care se pregătește cineva pentru episcopie; iar a sări peste acestea nu permite disciplina bisericească. El însuș conștient de calitatea sa redusă, a declarat în fața sinodului diecezan (ba bine că nu, de frică bucuroși) asigurându-l, că nu se crede capabil și demn de această demnitate înaltă și nici nu știe cum a ajuns la astfel de candidare⁹⁾.

Căși Gheorghe Iorgoviciu, așa la fel și urmașul său imediat, Ioan Tomici, e eternizat în o înscricție murală a catedralei din Caransebeș, cu datul 15 Octomvrie 1808¹⁰⁾.

În anul 1829, parohul din Vasiova-Montană, se chema *Paul (II) Iorgoviciu*,¹¹⁾ și tot la aceasta dată trăia în Vârșet „alesul Negotător și Crăescul Vanzător de sare“ *Simion Iorgoviciu*. Ambii abonează aici desmenționata publicațiune trimestrală din Buda.¹²⁾

Petru Iorgoviciu, protopresbiterul Oraviții, avea un fecior dr. *Iosif Iorgoviciu* prof. în Arad.

⁷⁾ Karkaleki o. c. II pg. 58.

⁸⁾ Mihail Gaster dr. Literatura populară română v. I—II. Bucuroști 1883 pg. 461 (459—496).

⁹⁾ În un comunicat din „Calendarul Român“ de pe anul 1919, din Caransebeș pg. 85—96.

¹⁰⁾ Damaschin *Ioanoviciu*, în Revista Teologică, Sibiu 1916 pg. 245—6.

¹¹⁾ Bălan-Ghidiu o. c. 28.

¹²⁾ Karkaleki o. c. 58.

În fine se mai amintește un *Petru II Iorgoviciu jun.*¹³⁾ Pare e frate, ori că văr cu dr. Iosif Iorgoviciu.

Până mai an țărți, au trăit în Vărădia, frații *Paul III Iorgoviciu* paroh gr. cat. și *Petru III Iorgoviciu*, învățator comunal, ca coborători direcți ai parohului Ioan Iorgoviciu, frate dulce cu gramaticul Pavel I. Iorgoviciu. Există încă *Romul Iorgoviciu*, preot gr. cat., fiul lui Paul III Iorgoviciu.

Bătrânul *Marcu Iorgoviciu*, a avut de răstrămoș, pe unul cu numele *Ione*, ori Iene, nobil din Ardeal. Ne întrebăm oare „Ione“, nu e unul și acelaș obraz venerabil cu Popa Ione din Brașov; cela care dă tot ajutorul la tipărirea din 1581 a Evangheliei Învățătoare alui Coresi?¹⁴⁾ Atabavul lui Ione, nesuferit de principele ardelean, căruia îi punea serioase pedeci în calea calvinizării românilor, în cele din urmă a trebuit să se expatrieze în Oltenia! Acolo cu timpul a ajuns la mângă și s-a căsătorit cu o fecioară din neamul Brâncoveanu.

Un descendent al său *Gheorghe Brâncoveanu*, cum, cum nu, ajungă aici și acum numai atâta, că la un timp, care az nu se mai poate, nici aproximativ, determina, s-a aciuit în Vărădia și a devenit preot. *Marcu Iorgoviciu*, arborele familiar al Iorgovicianilor, de cari se pomenește aici, e descendent direct alui *Gheorghe Brâncoveanu*. A cătălea genunche de om e, nu putem stabili. *Gheorghe Brâncoveanu*, de dragul, ori că de frica omodoxilor sârbi, detentorii iurisdicției bisericești, pe acelea timpuri de răstriște, și-a schimbat conumele renume, în semnificativa poreclă națională sârbească de, Iorgovici; care va se zică, fiul (sin) lui Iorgovan, fiul puterii, fiul zăului Ercule.¹⁵⁾

XI.

Marcu, Ioan și Petru Iorgoviciu.

Despre *Marcu Iorgoviciu* știm, că s'a născut în Vărădia. Școala bisericească a mântuit-o în Karlovetz. Acolo a primit și darul preoției. Tot la fel în Vărădia s-au născut și cei trei feciori ai săi. Ioan și Petru au studiat teologia la Vârșat, unde au fost preoți.

Marcu Iorgoviciu cu fiul său Ioan, în primăvara 1791, preoțau încă în Vărădia lor; când episcopul din Vârșat, Iosif Ioanovici Șacabent, cu bucurie le aduce la cunoștință, pe calea sa

¹³⁾ *Iorga* Ist. lit. sec. 18 o. c. II 295 nota 2.

¹⁴⁾ *Bian-Hodoș* Bibliogr. o. c. 85—93 nr. 29 și *Veress* o. c. 15—6.

¹⁵⁾ La sârbi și la românii din Banat, Iorgovan e Ercule. At. Mar. *Marinescu* Poezia populară, balade, Viena II 1867 pg. 9—22. Dr. *Alexandru Popoviciu* Băile lui Ercule, Pesta 1872, pg. 33—51, revista „Familia“ Oradea mare 1874 pg. 424 și an. 1879 pg. 109.

ordinară, prin: „bineîncuviințatul protopresbiter a toatei preoțimi din protopopiatul Vărădiei“, că „Alor sfințita împărătească crăiască mărire, (Leopold II) din iubirea de dreptate cea după năravul său“, îi decorează, cu câte o colaină de aur, drept recunoștință, că au apărat și îngrijit, pe locuitorii din: Vărădie, Vrâniuț și Mercina, pe timpul năvălirii turcilor la 1788.

Marcu Iorgoviciu a îndemnat adecă, pe poporenii, să nu-și părăsească caminele sale și să nu dea „porție“ (impozit) la turci, în vreme ce Ioan Iorgoviciu la rândul său, ca mai tiner și apt de a înfrunta neajunsuri, a însoțit pe bejenari și i-a mângăiat în tot chipul în cursul lung de „fugărie“. Sa îngrijit de alimentarea lor, i-a îmbărbătat la fidelitate către tron și în sfârșit i-a readus la vetrele stânse.

A mai mijlocit, că „paorii“, (plugarii) din Varadia, cari „pe strămbătate au fost prinși dela execuția cea groaznică, carea la Dentea (Denta) s-a făcut... i-a mântuit“¹⁾.

Am văzut, că Petru Iorgoviciu a fost protopop al Oraviței și conzilier (asesor) al consistorului episcopal al Vârșățului. Nu se știe cu siguranță de a locuit Petru Iorgoviciu în Oravița, ori că rezida în Vărădia, căci ocure, cum văzurăm în 1791 în hârtia lui Șacabent și numirea de *protopop al Vărădiei*. El pare a trăit mai mult dintre toți Iorgovicienii. A avut durerea să-și îngroape pe unicul său fiu, Dr. Iosif Iorgoviciu în vara 1820.

Trebue, că Petru Iorgoviciu, ca și alți patru protopopi bănățeni, va fi fost neobosit întru răspândirea culturii naționale, căci Petru Maior la capătul Istoriei sale, pentru începutul românilor, edată în Buda la 1812²⁾, le face frumoase elogii și știm bine, că P. Maior nu era din fire un risipitor de laude.

Scrie adecă, că profesorii din Arad, au să fie naturalminte ajutați de preoțime, întru a crește pe învățătorii neamului nostru. Publicul românesc poate fi liniștit, că protopopii vor premerge cu exemplu în această privință. Eată și textul:

„Spre această bună nădejde poate avea publicul dela cei cunoscuți întru răvna cea către polirea neamului românesc, preacinstiții protopresviteri: Petru Iorgoviciu... Ștef. de Atanasievici (Logoj)... Ioan Tomiciu (Caransebeș) și... Nicolae Stoica de Hațeg, al Mehadiiei. Carii precum tinerimea, ca cu tot deadinsul să se deie spre învățatură, după părintescul cuget al înălțatului împărat cu sârguință o vor îndemna; așa și spre căștigarea cărților celor folositoare pre preoți îi vor deștepta.

¹⁾ Actul episcopal Nr. 3, dia 5 Mai 1791, în arhiva parohiei Maidan; publicat de Sofroniu Linba în „Transilvania“ Sibiu 1900 nr. IV. pg. 100.

²⁾ Aici cităm după ediția a III a societății Petru Maior din Pesta 1883 pg. 326—7.

Cu care mijlocire nu după mult timp, este a se nădăjdi, că Bănățenii între români cei mai învățați se vor număra, măcar că nu au episcopi din neamul lor³⁾.

Dicționarul lui Pavel Iorgoviciu după moartea lui Dr. Iosif Iorgoviciu (1820) a ramas la bătrânul Petru Iorgoviciu și de aci ar fi fost așezat în arhiva urbană Vârșăț.

(Urmează)

Dela „Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român“, Sibiu.

Scopuri culturale.

E Asociația culturală ardeleană, cunoscută și sub denumirea „Astra“ cea mai veche societate culturală românească, cu reședința în Sibiu, strada Șaguna 6, unde are un frumos muzeu și o bogată bibliotecă. Are ramificații însemnate în tot cuprinsul țării. Timp de șase decenii această asociație a ajutat mii de tineri români să-și termine studiile împărțindu-le burse în suma de mai multe sute de mii lei, a susținut până de curând cu mari jertfe morale și materiale cea mai veche școală superioară de fete la românii de peste munți; a editat și editează încă o revistă pentru intelectuali „Transilvania“, care numai cu un an mai tânără decât „Convorbirile literare“, precum și o excelentă „Bibliotecă populară a Asociațiunii“, care în prezent numără peste o sută de fascicule, a tipărit și unele lucrări de mare interes și folos ca „Enciclopedia Română“. Dicționarul numirilor de localități de S. Moldovanu și N. Togan, Istoria literaturii române de S. Pușcariu, etc., etc. Abia se poate spune în câteva cuvinte, ce mult a făcut această asociație pentru promovarea culturii poporului român. A înființat cursuri pentru analfabeți, mii de biblioteci rurale, conferințe și prelegeri publice, gratuite, cu proiecțiuni de vedere, etc., etc. Numai în iarna 1920—21 s'a ținut în Sibiu și satele dimprejur 150 conferințe și prelegeri populare.

O astfel de societate merită toată atențiunea și sprijinul nostru acum când vrea să-și lărgască sfera de acțiune prin loteria culturală ce organizează, cu încuviințarea autorităților, pentru ridicarea de monumente artistice, întemeiere de Case naționale cu muzee, dotarea de fonduri culturale, întregirea palatelor din Sibiu, etc. De aceea credem că o vor sprijinii toți bunii români, înscriindu-se membrii ai acestei asociații și cumpărând bilete dela loteria ei. Biletele sunt de vânzare la toate băncile.

Lumină la sate.

De un timp încoace auzim mereu vorbindu-se despre bibliotecile populare. La Tg. Mureșului se distribuie 125 biblioteci rurale pentru toate comunele din județ. Înainte cu câteva săptămâni s'a făcut același lucru la Sighișoara, în prezența A. S. R. Principelui Carol, pentru comunele aparținătoare județului Târnava-mare. S'au uitat însă cum se uită de obicei la noi, că „Aso-

³⁾ Cnf. și Dr. A. M. Marienescu „Viața și operele lui Petru Maior“ București 1883 pg. 15—6 (Discurs de recepțiune la Academia română). Textul variază puțin.

ciațiunea pentru literatura română și cultura poporului român" din Sibiu a făcut și face de zeci de ani acelaș lucru. Ea posedă până acum aproape 3000 biblioteci rurale, care funcționează în baza statutelor și regulamentelor proprii. „Asociațiunea” e incontestabil cea mai serioasă și puternică organizațiune culturală ce avem, așa încât ea nu poate fi ignorată, mai ales, când e vorba de o operă culturală în Ardeal. De aceea aflăm că s'a procedat foarte bine atât în județul Târnava-mare, cât și în județul Murăș-Turda, punându-se nouile biblioteci sub administrația „Asociațiunei”.

E un act de recunoștință națională față de ctitoria culturală românească a lui A. Șaguna, T. Cipariu și Gh. Barițiu, care este „Asociațiunea”. Înainte de războiul mondial „Biblioteca populară a Asociațiunei”, din care au apărut până acum peste 100 numere avea zeci de mii de abonați mai ales între țărani. Astăzi numărul abonaților a scăzut din pricina scumpirei de hârtie și tipar. „Asociațiunea” vrea însă să-și recâștige terenul pierdut din cauza războiului, creindu-și mijloace materiale noi prin organizarea unei mari loterii culturale încuviințată de guvern.

De aceea e datoria tuturor patrioților adevărați și oamenilor de bine să acorde sprijinul lor acestei asociații, înscriindu-se între membrii ei și cumpărând bilete de la loterie. Biletele sunt de vânzare la toate băncile, direcțiunile școlare, administrații de plasă etc.

Ș T I R I

Alteța Sa Principele moștenitor Carol împreună cu augusta Sa soție principesa Elena și principesa Irina a Greciei a petrecut în Timișoara zilele de 3/16 și 4/17 Iulie din prilejul concursului athletic, fiind Alteța Sa un mare protector al sportului. Concursul a decurs sub președinția Alteței Sale. În 5/18 Iulie a plecat la Bulci ca oaspe al domnului Antoniu Mocsoni.

Domnul profesor Nicolae Iorga a ținut Dumineca trecută la 5 ore după amiază conferința sa, a cărei resumat să publică în numărul de față al foii noastre, în sala de gimn. a liceului „Traian Doda”, în prezența unui numeros public. Domnul Iorga a fost primit cu multă căldură și des aplaudat.

Luni dimineața a plecat cu însoțitorii săi spre Arad.

Muntenegru, micul regat al unui popor viteaz din Balcani, s'a sters de pe harta Europei. I-s'a sters hotarele anexându-se la Iugoslavia. E mare durerea acestui popor viteaz, care a ținut de atâtea ori piept hordelor barbare, turcilor. Durerea poate fi cu atât mai mare, cu cât să știe că ei au fost primi, cari au sărit în luptă, în ajutorul Sârbiei.

Misterul din jurul țarului Alexandru I. La moartea țarului Alexandru I. al Rusiei în anul 1825 circula în popor legenda, că țarul n'a murit, ci în locul lui a fost înmormântat un cerșitor cu numele Fedor Cusmici, care-i semăna țarului bme, câtă vreme acesta din urmă s'ar fi retras într'o mănăstire ca să trăiască, retras și necunoscut de nimeni. Legenda a câștigat din nou viață acum, când la deschiderea sicriului numitului țar nu s'a aflat înlăuntru nici un cadavru. Se știe doar că bolșevicii despoind bisericile de podoabe și-au întins mâinile și asupra mormintelor familiei imperiale din catedrala Uspensky pentru a scoate obiectele de preț înmormântate. Așa au târât din criptă sicriul de argint al țarinei Ana Iwanovna și l'au topit. Din sicriul Caterinei a II au îndepărtat colierul și inelele ce aveau mare valoare. Mormântul lui Petru cel mare a rămas neatins, de oarece

cadavrul fostului țar eră așa de bine conservat, încât pe trimișii guvernului din Moscva i-a cuprins teama văzându-l. Surpriza cea mare i-a așteptat însă pe bolșevici, după cum am mai amintit, la deschiderea sicriului țarului Alexandru I din care cadavrul lipsea. Dispariția cadavrului nu se poate altcum explica decât așa, că țarul Alexandru, care se săturase de apăsarea coroanei și fiind un om evlavios, s'a retras în mănăstire undeva și a trăit probabil încă mulți ani după ce supușii săi îl petrecuseră la groapă.

Catastrofa de tren pe podul Prahovei. În numărul trecut am luat notiță despre nenorocirea întâmplată cu trenul expres București — Viena, în apropierea Sinaiei. După știrile mai noi, podul sa rupt dela mijloc, și a căzut în apă cele două locomotive ale trenului și două vagoane de poștă. Două vagoane de călători, cari urmau celor de poștă, s'au incalcat, eară restul trenului a ramas neatins. Intre sfărîmăturile vagoanelor s'au aflat cinci morți între aceștia, colonelul Sergiu Ionescu dela marele Stat Major. Doauă persoane au fost grav rănite iară 14 mai ușor.

La Petrograd (Petersburg), Rusia, marinarii s'au revoltat contra bolșevicilor, pentru condamnarea la moarte a preoților, cari s'au opus bandelor, cari intrând în biserici le despoiau de odăjdii și lucruri sfinte de aur și argint.

Ciuma. Să vestește că în Grecia s'ar fi întâmplat cazuri de ciumă. Această infricoșată boală ar fi adusă din Rusia de cei refugiați de acolo.

În temnițele Budapestei arestații români declară greva foamei. În camera ungară a avut loc o ședință extrem de agitată, în care ministrul de interne Rakowsky a făcut declarații senzaționale. Deputatul Propper a făcut acuzația că în închisorile din Budapesta s'au servit deținuților legume otrăvite. Ca urmare deținuții au declarat greva foamei. Ministrul de interne Rakowsky a spus atunci, că cei în greva foamei sunt români. Iată cum raportează ziarele despre această ședință: „Deținuții cari au declarat greva foamei, sunt cetățeni români, cari au comis crime contra Statului ungar, și cari vor fi schimbați în scurt timp cu deținuții unguri din România. Dar se vede că nu vor să aștepte termenul de schimb, ci vor să se întoarcă îndată în patrie. De aici greva foamei. Deputatul socialist Propper: Nu sunt numai delicvenți români, ci și unguri. Ministrul Rakowsky: E foarte trist, că printre acest delicvenți se află și unguri. Deputatul Propper: Atunci rog pe dl ministru să nu afirme că e vorba exclusiv de cătețenii români. Aștept dela dsa mai multă obiectivitate. Toți deputații dreptei se ridică și strigă lui Propper: *Trădător de patrie!* La ordine la ordine! Tumultul crește. Președintele suspendă ședința. Deputații reacțiunei negre tăbărâră asupra deputatului socialist Propper, și numai grație intervenției unor deputați cumpătați, Propper n'a fost insultat.

Taxă pe lene. În colonia franceză Madagascar din Africa, s'a adus o lege că tot europeanul dela 21—55 ani datorește cu 250 zile de muncă pe an, iar indigenul dela 15—50 ani, 130 zile. Taxa e de 25 franci de persoană. De această taxă sunt scutiți numai erifimii, reformații și pensionarii. Produsul taxelor plătite e destinat pentru achizițiile agricole. Oare cât ar încassa Statul nostru de pe urma unei legi identice?

O sută vaci înecate în Mureș. Unul dintre păzitorii vacilor din comuna Micălaca a mânat vre-o 200 vaci la adăpat în Mureș. Apele Mureșului venind mari, curentul a luat cu el 100 vaci, cari toate s'au înecat. Făcându-se anchetă s'a constatat, că păzitorul fiind beat a greșit locul pentru adăparea vitelor.

CONCURSE.

Pentru ocuparea postului de *diacon* în orașul **Logoj** să publică concurs cu termen de 30 de zile calculat dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, cu următoarele emolumente:

1. Sesiunea diaconală circa 22 jugere.
2. Venitul stolar uzitat.
3. 3600 Lei anual pentru propunerea religiunii la școala de băieți și fete din loc și anume pentru 10 ore săptămânal; onorariul acesta se solvește din cassa cultului de-ocamdată, până când statul va da această sumă, când apoi obligământul comunei bisericești încetează.
4. 400 Lei onorar din cassa bisericii, pentru purtarea agendelor notariale ale Comitetului și Sinodului parohial.
5. Onorar de 300 Lei pentru 15 cuvântări bisericești, de fiecare cuvântare 20 Lei.

Recursele să înaintează cu documentele prescrise Oficiului protopresbiteral ortodox român al Logojului.

Recurenții se obligă a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare, pentru a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie bisericească, dovedind că posedă cvificația de clasa I.

Dat din Ședința comitetului parohial, ținută la 3/16 Noemvrie 1921.

Dr. George Popovicu

prezident.

George Onae

notar.

În conțelegere cu mine: *Dr. George Popovicu*

Nr. 176 B. ex 1922.

Acest concurs se publică cu observarea, că poziția a patra din dotațiune îi este asigurată alegândului diacon numai pe timpul cât va fi concretizat cu agendele scripturistice, rămânându-i comitetului parohial mână liberă în chestiunea persoanei, care să provadă aceste agende.

Caransebeș din ședința consistorială ținută la 18 Ianuarie 1922.

1—3

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Traian Badescu.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistor diecezan ddto 2 Maiu 1922 Nr. 1572 B. ex 1922 se publică concurs pentru întregirea *parohiei* de clasa II-a din comuna **Racovița**, protopresbiteratul Buziaș — rămasă vacantă prin *reposarea* preotului George Costescu, cu termen de 30 de zile socotit dela prima publicare în foaia oficială a diecezei.

Emolumentele sunt:

1. Sesiunea parohială constătătoare din 30 jugere pământ.
2. Stola usitată.
3. Locuință liberă cu zidiri laterale.

Doritorii de a ocupa această parohie să-și subștearnă recursele lor instruate conform statutului organic și regulamentului pentru parohii — adresate comitetului parohial — Prea On. Oficiu protopresbiteral în Buziaș.

Recurenții sunt poștiți a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta

desteritatea în cântare și oratorie, dar nici decum în ziua de alegere.

În înțelesul § 26 al Regulamentului pentru parohii, văduvei preotese și orfanilor rămâne dreptul de a locui 6 luni dela ziua morții preotului în casa parohială, precum și la jumătate din venitul parohiei un (1) an întreg.

Racovița la 24 Maiu 1922.

Comitetul parohial.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Nr. 222. B. ex 1922.

Acest concurs se publică cu adausul, că în sensul §-lui 29 al Regulamentului pentru parohii și a decîsului consistorial ddto 3 Martie și 12 Aprilie 1914 Nr. 3053, ridicat la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. 53 ex 1914, credincioșii sunt îndatorați a presta și birul parohial, care constituie o parte legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș din ședința consistorială ținută în 4 Iulie 1922.

1—3

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistoriu diecezan ddto 26 Martie 1922 Nr. 1030 B. din 1922 se escrie concurs pentru ocuparea postului de *paroh* în parohia de clasa II-a din comuna **Obad**, protopresbiteratul Ciacovei, cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Emolumentele sunt:

1. Una sesiune parohială constătătoare din 36 jug. 709 st. □.
2. Intravilan parohial de 869 st. □ pe care parohul are să-l îngrădească.
3. Birul parohial legal și stola uzitată în comunele învecinate.

Alegândul paroh are să solvească toate dările după pământul ce-l folosește și după venitele stolare.

Concurenți cvificații pentru parohii de clasa II-a sunt poștiți a-și înainta petițiile — adresate comitetului parohial — oficiului protopresbiteral din Ciacova, având a se prezenta cu prealabila încuviințare a protopresbiterului în sf. biserică în vre-o Duminică sau sărbătoare, pentru a-și arăta desteritatea în cântare, tipic și oratorie bisericească.

Obad din ședința comitetului parohial ținută în 18/31 Maiu 1922.

1—3

Nicolae Șoșdean

vicepreședinte.

Milan Constatinovici

notariu com. par.

În conțelegere cu mine: *Augustin Ghilezan* protopresb.

Pe baza ordinului mai înalt consistorial ddto 7 Aprilie Nr. 1473 B. ex 1922 să publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de *paroh* în parohia vacantă de clasa II-a din comuna **Agadici**, protopresbiteratul Oraviței.

Emolumentele sunt:

1. Sesiunea parohială constătătoare din 45 jugere pământ.

2. Un intravilan de 200 st. □.
3. Un extravilan de 1400 st. □.
4. Birul parohial și stola uzitată.

Nefiind casă parohială alesul va avea să se îngrijească singur de locuință.

Doritorii de a ocupa această parohie să-și subștearnă recursurile lor instruite conform statutului organic și regulamentului pentru parohii și adresate comitetului parohial, Prea On. Oficiu protopresbiteral în Oravița.

Recurenții sunt poștiți a-se prezenta în vre-o Duminică sau sârbătoare în s. biserică spre a-și arăta dăstăritatea în cântare și oratorie.

Agadici din ședința comitetului parohial ținută la 15/28 Maiu 1922. 1—3

Comitetul parohial.

În cotelegere cu mine: *Cornel Stefan* adm. protopresb.

Pentru îndeplinirea postului de preot în *parohia a III-a* de clasa a II-a din **Caransebeș** se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Emolumentele:

1. Sesiunea parohială și anume:
 - a) Parcela Nr. top. 3188, 3190, 3191 la locul numit „Racovița” în complex de 2 jug. 896 st. □.
 - b) Parcela Nr. top. 6260, 6261, 6262 la locul numit „Balta sărată” în complex 7 jug. 407 st. □.
 - c) Parcela Nr. top. 4943, 4953, 4954 la locul numit „sub Teuș” în complex de 9 jug. 64 st. □.
 - d) Parcela Nr. top. 6423, 6424, la locul numit „Lunca grofului” în complex de 4 jug. 484 st. □.
 - e) Parcela Nr. top. 932, 933, 934, la locul numit la vîi (Zlagna) în complex de 10 jug. 830 st. □.

2. Birul parohial anual câte un leu (1 leu) dela casele românești cari se află în strada Sebeș, strada Târgului, a Punților, a Ierugii, strada Țiganilor, strada General Trapșa dela strada episcopului Popea până sus cu casele, cari sunt în colț și au intrare în această stradă, strada Popoc, strada Traian Doda dela strada episcopului Popea până sus cu casele, care au intrare în această stradă, strada Romanilor, strada Ovid, a cîmîterului, piața târgului, strada Cruții, strada Varului, strada Decebal, a Jidovinilor. Extravilanele: Peperigul Varului, Peperigul mic, Iepura și dealul viilor.

3. Stola uzitată dela boteze, cununii și înmărmântări.

4. Alte venite accidentale după epitrafir.

De cortel deocamdată se va îngriji alesul.

Recurenții vor avea să-și înainteze petițiile de concurs P. On. Oficiu protopresbiteral din Caransebeș în termenul prescris.

Se observe că întru cât se va ivi necesitatea a se face schimbare în noua arondare a parohiilor și a sesiunii parohiale, alesul ve trebui să se invoiască și supune.

Comitetul parohial.

În cotelegere cu oficiul protopresbiteral ort. român concernent.

Nr. 1139 B. ex 1922.

Acest concurs se publică cu aceea, că având în vedere că orașul Caransebeș este sediul episcopiei și că este neapărat de lipsă ca preoții parohiilor din Caransebeș să fie cvalificați pentru parohii de clasa I, Consistorul diecezan decide, ca dintre concurenții la această parohie vor fi preferiți cei cu cvalificația pentru parohii de clasa I. Prin acest dcis se aprobă hotărîrea comitetului parohial luată în această privință în ședința din 19 August 1918.

Caransebeș, din ședința consistorială, ținută în 7 Aprilie 1922. 2—3

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

Licitațiune minuendă!

Pe baza aprobării Venerabilului Consistoriu diecezan ddo 21 Iunie 1922 Nr. 2277 E. ex 1922 se escrie *Licitațiune minuendă* pentru acoperirea sfintei biserici gr. ort. române din comuna **Buchin-Prisian** cu țigla.

Prețul de esclamarie este: 18'197 Lei.

Licitațiunea se va ținea în 10/23 Iulie 1922 la 11 ore înainte de amiază în sfta biserică din Buchin-Prisian.

Doritorii de a întreprinde această lucrare au se depună înainte de licitațiune vadiul de 10% din prețul de esclamarie în bani gata sau hârtii de valoare. Rebonificare de spese sau diurne nu se dă, dîn contră întreprinzătorul are se rebonifice spesele avute cu compunerea planului și a specificațiunei de măsuri și a suportă spesele de timbru pe contractele în 2 exemplare.

Comuna bisericască își rezervă dreptul a decide piber asupra ofertelor putând respinge ori și ce ofert, fără considerare la mărimea lui și fără motivare.

Planul, specificațiunea de spese și condițiunile de contract se pot vedea la Oficiul parohial.

Buchin-Prisian din ședința comitetului parohial ținută în 24 Iunie 1922. 2—2

Simeon Vornic m. p.
not. com. par.

Arsenie Simu m. p.
președintele com. par.

La Librăria diecezană din Caransebeș
a sosit mare asortiment de

COARDE

pentru vioară, cello, bas, țambal și
pene pentru **CLARINET**.

Afară de acestea mai are în depozitul ei și un bogat asortiment de **VIOLINE** și **TOCURI** pentru violine sosite din Boemia.